

บทวิจารณ์

การรักษาคลองรากฟันมีอุบัติเหตุน้อย ศิอุ เพื่อเก็บรักษาฟันเพื่อพยาธิสภาพถึงโพรงประสาทแล้วให้แม่ปิงแรง ใช้งานได้ โดยปราศจากความเจ็บปวดแม้ว่าวิถีทางของการอุดคลองรากจะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมแต่หลักการขันฟันฐานของการบรรจบความสำเร็จในการรักษา ศิอุ การกีดกันเชื้อ (asepsis) การขยาย (enlargement) และการอุดที่ปลายราก (sealing the apex) จะได้เปลี่ยนแปลงมีแต่วิธีการที่เปลี่ยนแปลงแต่ต้องสอดคล้องกับหลักการดังกล่าว การรักษาคลองรากให้เสร็จในครั้งเดียว ได้อาศัยหลักการขันฟันฐานดังกล่าว ประกอบกับความรู้พยาธิสภาพ ศึกษาถึงความสำเร็จของการรักษาในและที่วิธีการรักษาคลองรากโดยวิธีการหลายครั้งให้ความสำเร็จสูงถึง 95% หรือมากกว่า (5)

การประเมินความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นหลังการรักษาภายใน 24 ชั่วโมง ถึงเจ็ดวันของการรักษาครั้งนี้ได้ผลตี ศิอุ ใน 24 ชั่วโมงแรกมีอาการปวด 7% ในวันที่สองเหลือ 4% จนถึงวันที่ 4 ไม่มีผู้ป่วยรายใดที่บันทึกว่าปวดมาก ผลนี้ใกล้เคียงกับการทดลองของ Fox และเพื่อน (4) ซึ่งได้ผลศิอุ 10% ในวันแรก 8% ในวันที่สองและไม่มีเหลือในวันที่ 7

ผลการศึกษาของ Soltanoff (6) ที่เลือกเฉพาะฟันที่ยังมีชีวิต ศิอุ กลุ่มผู้ป่วยที่รับการรักษาโดยวิธีการเพียงครั้งเดียว มีความปวดหลังการรักษามากกว่ากลุ่มผู้ป่วยที่รับการรักษาโดยวิธีการหลายครั้งซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เรอา ศิอุ อกลุ่ม symptomatic irreversible pulpitis มีการปวดใน 24 ชั่วโมงแรกถึง 50% การปวดหลังการรักษาถึงขั้นอยู่กับโรคของฟันที่ทำการรักษาด้วย ศิอุฟันที่ยังมีชีวิต มีโอกาสบวบหลังการรักษามากกว่า

ฐิตินันทพันธ์ (1) รักษาผู้ป่วยทั้งหมด 30 รายให้ผลการรักษาสำเร็จในระยะเวลา 2 ปี สูงถึง 90% ลงลิข 6.7% และล้มเหลว 3.3% ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาของ เรอา ศิอุ ได้ผลตีกว่า (ตารางที่ 5) บันจัยที่ทำให้การรักษาล้มเหลวมีหลายประการ อาทิ เช่น (1) ความพร้อมของหันดเพทย์ หันดเพทย์ที่ทำให้การรักษาโดยวิธีการหลายครั้งได้ผลตีจะตามมาด้วยผลสำเร็จในการรักษาโดยวิธีการครั้งเดียว (4) การศึกษาของครั้งนี้ ให้การรักษาโดยหันดเพทย์หลายคนซึ่งแตกต่างจากการศึกษาของฐิตินันทพันธ์ (2) การวินิจฉัยเลือกรายที่จะให้การรักษาจากภาพรังสี (ภาพที่ 2) ในรายที่ล้มเหลวภายใน 24 ชั่วโมง หลังการรักษาไม่เจ็บปวดทันทีที่บันยารากซี่ 41 ซึ่งติดกับซี่ 31 มีรอยเชื่อมติดต่อกันหนาให้รอยโรคของบันยารากฟันที่แท้จริงใหญ่กว่า 2 มม. ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่ยอมรับได้ในการศึกษาครั้งนี้ (3) อายุของผู้ป่วย ในรายที่ล้มเหลวในการศึกษาผลระยะยาวศิอุ พันซี่ 11 และ 22 ซึ่งเป็นของผู้ป่วยอายุ 12 ปี จากผลการเปิดบันยารากพบว่ามีอุคหะลุต้านข้าง (สังเกตรอยอุดด้วยอะมอลกัมในภาพรังสี ภาพที่ 5) อาจเป็นไปได้ว่า dentinal tubule ของฟันของผู้ป่วยที่อายุน้อยยังกร้างอยู่มากโอกาสที่เครื่องมือข่ายซึ่งมีขีดจำกัดเล็กๆ ก็อาจทะลุผ่านเข้าไปได้ป้าย โดยผู้ทำการรักษา

ไม่สามารถส่งรู้ได้ จนกว่าการติดตามผลในระยะยาวจะแสดงให้เห็น นอกจ้านี้ปลายราชบัณฑิปฯ ที่ยังพอยทีจะทำให้เกิดการอุดแหนนที่บริเวณปลายราช

การรักษาคลองราชพันธ์ไว้ก็เป็นชนิดของงานที่ต้นแทบทายทั่วไป ให้การรักษาภัยอย่างกร้างบาง การศึกษารังนี้เพื่อถูกความสำเร็จของการรักษาโดยให้แล้วเสร็จในครั้งเดียว พบว่าความสำเร็จขึ้นอยู่กับความพร้อมของเครื่องมือ ความพร้อมของทั้นแทบทาย การเลือกรายที่จะให้การรักษาอย่างรอบครอบ และอายุของผู้ป่วย

สรุป

การรักษารากอย่างฉุกเฉินโดยให้เสร็จในครั้งเดียว ในพื้นที่ที่ให้ทั้งงานบริการในลักษณะทั่วไป ซึ่งจะคงถ่ายทอดแก่คนต่อๆ กันและก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของคนในชุมชน ลดลงจากการศึกษาในระยะ 1 ปี คั่งนี้ ได้ผลตี 79.31% พอยใช้ 6.90% ส่งสัญ 8.45% และสั่งเหลว 10.34% ส่วนอาการปวดหลังการอุดตันแต่ 24 ชั่วโมงถึงเจ็ดวันนั้น พบว่ามีเพียง 27% ใน 24 ชั่วโมงแรกและไม่มีเลยในวันที่ก่ออาการปวดที่เกิดขึ้นไม่รุนแรง